

много здраве. Еднажъ му бѣ писалъ и писмо. Като се канѣше да отиде въ София, една отъ главнитѣ му цѣли бѣ да види своя аркадашъ дѣда Генка.

Дойде редъ да заговори и дѣдо Колю за себе.

— Добрѣ съмъ, Генко! Единъ Господъ по-добъръ. Сполай му на сайбия. Наистина, не зима много нашъ Тинко — 100 лева на мѣсецъ, — ама берекетъ версинъ! Та и не сж малко: въ турско врѣме мюдюритѣ не зимаха по толкова пари. Да го бѣхъ поучилъ още малко, не бѣше злѣ: сега учението струва пари, ама нѣмахъ сила. Икономийка правимъ: земе Тинко платата и — право съ санджка на булката. Тя харчи по малко за всичко, що потрѣбва. И кѣщица си направи, и дѣчица — здрави и хубавички — му хариза дѣдо Господъ, а невѣстата пѣкъ? — не питай! мехлемъ на рана! Какъ му саде гледа ихтибаря и хатѣра! На мене пѣкъ като каже: „тате“, уста ѝ се лѣпятъ. Върна се 'отнѣкъдѣ, — „тате, рече тя, ти си се уморилъ, нѣ ти една ракийка, чакай да ти направя кафенце: ти си старъ човѣкъ!“... Съ ракия и кафе човѣкъ не добива рога, но вижъ обноски, вижъ човѣщина! Само като чуя това, то ми стига и артисва. Да съмъ я родилъ, не би ме тачила толкова. Що знае Тинко вѣщи? Мжжѣтъ е аслѣ като външенъ човѣкъ: сутринъ излѣзе, вечеръ се върне, дѣто го рекли. Ний двама съ невѣстата се сглашаме вѣщи. — „Бива ли това, тате?“ — „Бива, бива, булка, много хубаво!“ — „Да направимъ ли туй, булка?“ — „Да направимъ, тате!“...

И наистина, Тинко и стопанката му съставяха едно отъ ония идеални и щастливи сѣмейства, каквито изъ проститѣ селца въ дълбоката провинция се срѣщатъ често, въ градоветѣ по-рѣдко, а въ нашата славна столица — почти никакъ!

— Отдѣка е булката, Колю?

— Нашенче е! Забравилъ си: на Христия Кунинъ, Богъ да го прости! е момиче. Кога видѣхъ, че му дойде врѣмето, самъ една вечеръ загатнахъ на Тинка за женене, да не почне да се скита по цѣли нощи, дѣ щѣло и дѣ не, и да не прѣска паритѣ по вѣтъра, — та той и не ходѣше никѣдѣ: върне се отъ работа право удома,